

**CONCURS DE CONTES TAN
LLARGS COM UN SOMRIURE**
(sota la inspiració de Gianni Rodari)

SECCIÓ:BOLI (12-16 anys)

GENER, 2012

QUÈ LLEGEIXES?

IGUAL DE DIFERENT, PER MGAR10

Despertar-se, negatiu. Despertar-se amb un despertador vell, negatiu. Despertar-se amb un despertador vell a les 6:30 del matí, negatiu. Però he d'anar a estudiar, que en el fons m'agrada, però: Per què hi he d'anar tants dies? Per què he d'anar-hi tan d'hora? Preguntes i més preguntes assetgen el meu cervell cada dia quan em desperto al matí. Tot seguit, també cada dia igual. Anar a esmorzar, igual que avui, ara. Baixo les escales, i un cop allà cap a la cuina, que es troba envaïda per el xivarri dels meus germans grans. Poso pau com puc, sent petita es feina difícil. Llet, cereals i un entrepà per l'esbarjo, l'hora del pati, es l'únic que he aconseguit treure d'allà, tota la resta ha volat. Ara miro l'hora i com sempre vaig deu minuts tard. Són les 7:00 i el bus marxa a les 7:15. Tinc 5 minuts de camí corrent a "tope", i arribo justeta al bus. Igual que ara, cada dia penso <<Vinga, Georgina, amb 10 minuts tens temps de sobres>>. No. No tinc temps. Llit, dents, preparar la motxilla, la roba, pentinar-se, perdre i buscar la targeta del bus escolar... Avui es diferent. Ja penso que no tindrè temps. Ho tinc molt negre. He d'estalviar temps, com? Mai en la vida he provat de rentar-me les dents mentre em pentino. Ha de ser... Diferent, divertit, emocionant! (i útil) Crec que m'he passat, per que a més a més, es molt incòmode! Es necessita molta coordinació corporal. He de reconèixer que m'he n'he sortit prou be. Fer-se el llit consisteix a tirar una manta per sobre del llit i tatataxn! Que bé, per rematar-ho no tinc la targeta del bus. La vaig deixar... Amb les clau del pare! Deu ser el primer cop a la vida, també, que recordo on vaig deixar la targeta del bus. 7:12. Tres minuts! Es clar, la meva bicicleta! No, després on la deixo? Millor córrer com cada dia, ben mirat. He pujat justament quan tancaven les portes i he anat amb les meves amigues. Com cada dia, m'han dit:

–Geo, saps que tenim deures de matemàtiques?

Cada dia és una assignatura diferent i llavors jo em quedo amb cara de *què?* i em poso a fer-los allà mateix. Avui em faltaven els deures d'anglès. Un minut abans de que hagués de baixar els he acabat i he fet com si "no passa res". A primera hora anglès. Sort dels deures, avui ja posava fulls d'incidències. M'he salvat per poc. A tercera hora del matí havia d'anar al laboratori i per el camí, hem trobat aquell noi que diuen que es tan meravellós. No se que li troben. L'únic que se es que si te'l trobes, has de riure com una burra i posar-te vermella. Jo *no* estic seguint aquesta norma. Ni ara ni mai.

Prefereixo arribar a l'hora al laboratori, no com elles, que segur que avui arriben tard. Evidentment. A l'hora del pati els hi he anat a recordar el retard a l'hora del laboratori i la resposta ha estat <<... Creus que ens el trobarem cada setmana?>>. No ho he dit, però ho he pensat. *Espero que no!* Ara música i socials. Les socials son divertides, però encara ara no entenc els tants significats que diuen que té estiuar la vida de persones que fa mil anys que són mortes. Cada classe te la seva cosa... Podrien fer coses més... No ho se, la veritat, que fossin mes fàcils d'entendre per la seva utilitat? Es igual. Ara estic a punt de presenciar la segona pitjor part del dia. El... Dinar. Em venen calfreds només de pensar-hi. Podem dir que avui que no hi ha tarda, només em quedo jo, a part dels superintel·lingents que han de millorar la seva capacitat cerebral. Però això no es el pitjor. El pitjor es el *menjar*. Avui que tinc al plat? Verdura d'espínacs, carn adobada amb salsa de bolets i fruita tropical. *Papaya*. No vingueu mai. No ho puc ni veure, però cada dia m'ho menjo. He de fer alguna cosa. Avui serà el dia que mai oblidaré, l'últim dia *igual*. He de canviar les coses, necessito canviar les coses. Avui i mai més veuré aquest menjar. I es que per demà he de canviar això. He de fer coses diferents. Igual de diferents. Tinc moltes coses per fer. Llevar-me deu minuts més d'hora, fer els deures a casa i no al bus, dinar a casa, no perdre el bus a la tornada, portar la roba adequada, quedar bé davant de tothom...

Em sento a punt de canviar la meva vida, i aquest cavi comença llevant-me... 10 minuts abans. Sembla impossible, oi?

I TU, EN TENS?, PER LLEGIM

Em dic Irene, i molta gent diu que tinc molta imaginació. Sobretot els adults... però què en saben ells, d'imaginació? On els adults veuen un núvol, nosaltres, els nens, veiem un cavall, un nadó o, fins i tot, una bicicleta! Bé, tot això ho explico perquè segurament, si ets un adult, no em creuràs. O potser sí! Encara hi ha adults amb imaginació, i molts d'ells són els que llegeixen.

Això és el que jo feia a la meua habitació, llegia. Fins que va passar. Una llum blanca, que em cegava, em va fer tancar els ulls. Sentia tot de sorolls estranys, com si fossin paraules d'un altre idioma que jo no coneixia. I de cop, tot va parar. Ara sentia crits, com si hagués anat a parar a un mercat. No em vaig atrevir a obrir-los fins aquell moment, i el que vaig veure a continuació em va deixar bocabadada. Estava ajaguda, tal i com ho havia estat a la meua habitació, i tot de lletres (sí, sí LLETRES!) passejaven pel meu costat. Efectivament, era un mercat. Sentia els crits dels venedors. <Paaataaates baaraates! Senyoraaa, miri, miri!> cridava una A. Les lletres tenien mans i peus, i eren de diferents colors. Podia veure una B blava, una T verda... També hi havia de diferents mides, i fins i tot vaig veure nadons! Em vaig fixar que quan parlaven marcaven la “seva” lletra. Així la E, per exemple, deia <Heem de comprar cireeereees, queee ara eeestàn molt béee de preeeu.> Una I vaig sentir que explicava a les seves amigues <Ahiir el vaiiig veure. Iiimagineu-vos en Bo Po, estava més guapo que ell.> Més tard, vaig saber que en Bo Po era l'actor de moda.

Fascinada com estava, no em vaig adonar que arribava a un palau. Era com els palaus que jo havia vist a la televisió. Vaig tornar a la realitat i em vaig fer càrrec de que havia de tornar a casa meua. Així que vaig decidir entrar, ja que la porta era oberta. No hi havia soldats ni res d'això, i seguint el passadís em vaig trobar amb una exclamació. Estava asseguda en un tro d'aquells dels reis d'abans, i portava una corona sobre el que se'n podria dir “cap”.

—Ets tu! Per fi, t'esperàvem.

Aquella no era la racció que jo esperava, però encuriosida el vaig seguir. Em va portar fins a una cambra on hi havia un interrogant estirat en un llit.

—Aquesta és la meua dona Inte, necessita la teua ajuda!

Vaig mirar l'Inte amb curiositat. Era de color blanc, i ara que hi pensava mai havia vist una lletra blanca en tot el meu recorregut.

– Acosta't, filla.

Parlava amb una veu molt suau. Em vaig acostar al llit, i ella em va somriure.

– Ja sé que per tu és extrany tot això, i sento dir-te que et quedaràs sense explicació. No tenim temps. Quan una lletra o signe comença a descolorir-se, és que s'està morint. Jo sóc la reina d'aquest lloc, i estic molt lligada amb el teu món. Jo represento la imaginació que la gent té. Si jo estic amb aquest estat, és perquè la gent ja no té imaginació. Ja no escriu històries boniques, ja no veu formes als núvols, ja no fa dibuixos de colors. I per això et necessito. Jo, i tot el teu món. Una lletra, abans de morir, deixa un rastre seu. Aquest rastre és un nadó. Quan jo mori, en aquest mateix llit quedarà un interrogant petit. El meu marit el cuidarà. T'explico això perquè quan neixi serà l'esperança, l'esperança de que la gent torni a tenir imaginació.

La seva veu es va anar apagant, fins que va callar i va tancar els ulls. I un altre cop la llum engegadora. Ja tornava a estar a la meva habitació. Vaig estar una estona pensant, però no sabia què fer. De cop, una idea em va venir al cap.

Faria un fòrum de llibres, perquè la gent començés a llegir, i així a imaginar. I així ho va fer. Vaig crear un fòrum amb el nom de “Què Llegeixes?” i el va fer en tots els idiomes del món. Va tenir resultat.

RECORDAR, PER LLEGIM

L'altre dia, al anar a dormir, no sabia què llegir. Mirant el prestatge, vaig trobar dues llibretes. En una hi havia diferents coses que ja fa uns anys vaig fer en un casal d'estiu. A l'altre llibreta, entre d'altres coses, vaig trobar una mena de diari meu. Ho vaig escriure fa ja tres anys, quan jo feia quart de primària. I vaig començar a llegir, a recordar. El vaig començar a fer perquè a l'escola jugàvem a diferents esports al pati, i necessitava explicar-li a algú que anàvem primers en una competició! A partir d'aquella idea, vaig començar a redactar molts dies de la meva vida durant més o menys un any. Quan estava totalment submergida en la lectura de les meves aventures, vaig passar de pàgina i estava totalment en blanc... ja no havia escrit més. Em vaig quedar amb ganes de saber què més passava en aquell conte, un conte tan llarg com un somriure.

UN GOSSET AMB MALES PUCES, PER BA

Caminava tranquil·lament per l'Eixample, quan em va cridar l'atenció un quisso bastant petit i esgrogueït. Seia sota d'un banc i mirava la gent amb ulls maliciosos. Quan hi vaig passar per davant, amb cautela, el gos es va posar a bordar amenaçadorament i va córrer cap a mi. Vaig ignorar-lo i vaig seguir caminant intentant semblar tranquil. El gos però, va seguir bordant sense parar i em va mossegar els pantalons nous. Li vaig dirigir una mala mirada i vaig mirar al meu voltant per veure si algú ens observava. Res, tothom estava ocupat en les seves coses, vaig respirar fons i vaig allisonar el gosset:

–Mira, gos–li vaig dir–Ets un cridaner! No em segueixis, em sents? Fuig!

El gos va grunyar encara més fort i em va estirar els pantalons fins que se'm van esquinçar. Llavors vaig perdre els estreps i vaig començar a cridar sense control:

–Fuig! Fuig! Deixa'm estar!–Vaig començar a fer moviments frenètics amb les mans. El gos em mossegava els pantalons i per molt que saltava i movia les cames no em deixava anar.

La gent ens va començar a mirar, ens assenyalaven i feien comentaris graciosos. Segurament es preguntaven, què hi feia un home decent com jo, barallant-se a crits amb un gosset que no aixecava un pam de terra.

El gos es va deixar anar però va seguir grunyint-me. Jo cada vegada estava més nerviós. S'havia format un cercle al nostre voltant i jo no sabia quina cara posar. Al final, li vaig donar una bona puntada de peu sense pensar-m'ho gaire. Allò va ser un error, una dona malcarada em va denunciar per maltractar els animals i vaig tenir molts problemes.

UN DIA NORMAL I CORRENT, DE BA

Avui ha estat un dia normal i corrent. M'he llevat ben d'hora per anar a l'escola. Estava molt adormida, però he tingut una gran idea: Podia estrenar les botes de reacció que m'havien regalat feia just un parell de dies. Quan ha estat l'hora de marxar, m'ha vingut a buscar en Pau, un amic de l'escola, amb la seva nau súper-estel·lar amb aire condicionat integrat. M'he enfadat molt amb ell perquè no m'hi ha deixat entrar amb les botes. Hem començat a discutir i al final ha marxat sense mi. De poc que faig tard, però per sort, he aconseguit fer funcionar les sabates sense haver-me llegit les instruccions i he volat cap a la classe. La mestra s'ha empipat molt amb mi perquè he entrat per la finestra i plena de sutge. M'ha fet anar a rentar i m'ha demanat que anés a secretaria perquè em deixessin unes altres sabates. A l'hora de dinar, encara estava enfadada amb en Pau, per haver-me deixat tirada, i li he estat llançant pastilles alimentàries fins que m'han fet fora. A la tarda, teníem un examen d'aerostàtica i m'ha anat força bé. A més, crec que he impressionat el professor amb les botes noves.

En resum, ha estat un dia normal i corrent.

EL COLLARET DE PERLES, PER MARAYGAVI

Diuen que qui té un amic té un tresor. Jo diré que té una perla, almenys en aquest conte.

Fa molt de temps, quan els ocells encara tenien dents, una mestra d'una petita escola va decidir de fer un experiment amb dues alumnes seves, la Feli i la Victòria.

–Mireu, nenes. Us dono aquest fil i unes quantes perles per fer un collaret. Però no serà com el que pugui tenir la vostra mare ni el que veieu a l'aparador de la joieria, no. Cada vegada que creieu tenir un amic o amiga, haureu d'enfilat una perla. D'aquí uns dies, us demanaré que m'ensenyeu cadascuna el vostre collar, i així veurem quanta gent us estima.

A les dues nenes els va agradar la idea i van acceptar el material que els donava la professora Carme.

L'endemà, la Feli i la Victòria portaven la capseta en la que guardaven el fil i les perles a la butxaca. A l'hora del pati, cadascuna va buscar els seus amics.

Però la Victòria es va recordar que no havia fet els deures. Es va dirigir a dues nenes escanyolides que treballaven en un racó. Eren de la seva classe.

–Ei, nenes, oi que em deixeu els deures de català?

Les dues pobres companyes es van mirar, sense saber què fer. Li tenien por. La Victòria era una nena molt alta, amb un somriure inquietant que intimidava.

–Va, que si no m'enfadaré, eh?

Es van aixecar de seguida i li van oferir els exercicis. La Victòria va somriure.

–Gràcies, sou molt amables.

Mentre copiava la feina al seu quadern, es va posar la mà a la butxaca per agafar l'esmorzar. Enlloc d'això, va trobar el material del collaret. És clar! Acabava de fer dues amigues! “Mira que bones nenes, m'han deixat els deures... són amigues meves” va pensar. Va enfilar dues perles al fil. Molt contenta, al llarg del dia va anar-ne enfilant més, ja que va convèncer un nen perquè jugués amb ella i va oferir un caramel a una altra noia perquè li deixés els llapis de colors. “Quins bons amics!”, anava pensant.

Al cap de tres dies, va comparar el seu collaret de dotze perles amb el de la Feli. Va riure. Només tenia una perla. “Amb els amics que jo tinc!”, pensava.

–Qui és el teu amic, Feli?

–És en Fidel. Jo l’ajudo a estudiar, i ell em va ensenyar a jugar a escacs. Ell em deixa els seus colors i jo espero a que surti de classe de repàs a l’hora de dinar per anar cap a casa plegats.

–Sí, sí, però demà la professora Carme ens demanarà els collarets...

I efectivament, l’endemà, la professora Carme les va cridar.

–A veure el teu collaret, Victòria... –la nena l’hi va ensenyar–Òndia! Veig que has fet molts amics... Ensenya’m el teu, Feli.

La nena no sabia si la mestra s’enfadaria. Només havia enfilat una perla. La dona només li va preguntar qui era el seu amic. Li va dir que era en Fidel.

–Molt bé. Ara us podeu posar els collarets.

Les dues nenes van sortir de la classe amb les “joies” posades. Se les veia contentes. Era hora de plegar, i van travessar el pati amb les motxilles a l’esquena. De sobte, a la Victòria se li va deslligar el nus del collaret i les perles van caure al terra botant i escampant-se per tot arreu. La Feli va avançar, lluint el seu collaret d’una perla, cap a la porta de sortida, on l’esperava en Fidel, i van marxar junts cap a casa.

BATALLA DE CULLERES I CULLEROTS, PER OGAR9

Era un dia molt tranquil, jo sortia de la piscina, quan de sobte van aparèixer uns plats voladors al cel. Eren de colors i van atraure una atenció general, però com que els meus pares no deien res, vaig pensar que no diria *ni piu*. El dia següent, tots els telenotícies asseguraven haver vist naus extra-terrestres. Les ràdios en parlaven tot el matí i els diaris ficaven titulars de primera plana com : “La invasió extraterrestre”, “Que voldran els alienígenes dels plats voladors?” i coses així. El meu pare deia que això era una excusa per vendre, la mare, que els alienígenes volien envair la terra i la meva germana gran, que era una rucada i una història de nens petits. Tot va canviar dijous, quan la nostra veïna Elvira ens va venir dir que un extraterrestre de color **lila** havia entrat a casa seva utilitzant el tentacle i havia dit:

–*Cuïnera-bona-recepta-fideuà-tenir.*–, que tot seguit, havia marxat amb una nau **lila**, idèntica a un plat volador. Ens vam quedar de pedra i va dir que venien a envair la recepta de la *fideuà*, o, més que res, a provar-la. Vam decidir deixar-ho per poder-ho mediat durant la nit.

El dia següent, com cada matí, la meva germana havia anat a comprar el diari al pare i ja tornava dient:

–Ei, diuen que a Xina, uns extraterrestres **blancs** han robat la recepta de l'arròs xinès, a Grècia, uns de color **verd**, la recepta de l'amanida grega, i a un forner de ves a saber on li han robat la recepta de les magdalenes i els croissants. Si la senyora Elvira no ens arriba a dir res, tot i que continuo pensant que no hi toca gaire, no m'ho hauria cregut mai de la vida!

A l'hora de dinar, els pares ens van explicar que a Itàlia, un *aliens invasors* de color **groc** havien robat la recepta de la *pizza* italiana, uns de **taronges** havien aconseguit una llista amb tots els ingredients de l'*ensaladilla russa* i que a botigues de cuina i mobiliari, faltaven estris de cuina, focs de campament i coses així. A la nit del dissabte, tota la gent que vivia un mínim a prop d'un supermercat, va anar a denunciar a la policia que sentien uns “sorolls estranys”, l'endemà, els encarregats dels establiments, ho van trobar tot destrossat i a terra. Al endreçar-ho, van veure que faltaven productes com oli, arròs, fideus, farina, o sigui, els ingredients de les receptes robades! I no s'equivocaven pas. A l'hora de dinar, l'aparcament de la piscina municipal on jo vaig era ple a vessar de

naus alienígenes que feien olor de pizza, *ensaladilla* russa, magdalenes... Un altre cop les receptes robades! Al cap d'una estona tots els extraterrestres van sortir a fora, van olorar confosos l'aire i els i van agradar més les olors i els menjars dels altres, potser per que tot el que tenim a la terra era diferent del que menjaven ells! I així, segons el nom que li posa la mare, després de consultar milions de vegades si algun esdeveniment ja duia aquell nom, va començar la **batalla de culleres i cullerots**. “Dispareu arròs!”, deien uns, “tireu la salsa de la *ensaladilla* russa”, deien uns altres, “tireu farina” se sentia per a la dreta i, tireu això i tireu allò que al final, es van quedar sense cap aliment per tirar ni per cuinar, tots els havien utilitzat per a la batalla, i van decidir tornar cap als seus planetes respectius i llunyans, (sense fer la neteja!) pensant que el proper cop s'ho pensarien millor, abans d'actuar. Havien fet un gran desastre, a la terra!

Ja feia una setmana dels estranys fets produïts a la meva petita ciutat, quan per la televisió, el president del país va anunciar que havien rebut una carta. La carta deia:

<<Senyors i senyores terrícoles, després dels fets de fa uns quants dies lunars, ens volem disculpar per les infraccions de la seva llei. Feia temps que no ens movíem del nostre planeta, i volíem experimentar nous menjars, sabors i sobretot, divertir-nos. Si us plau, perdonin les molèsties.

Gran general lunar (*president de la lluna*)>>

VIU, PER MGAR10

–Traslladar-nos?

Ho havia sentit bé? Per que ens havíem de traslladar? Per un cop a la vida que havia fet amics. No ho entenia, aleshores. Tot i que el meu pare em feia traslladar sovint, per temes de la feina, jo mai no m'ho havia pres tant a la valenta.

–Ho sento. Ja se que portes un any i mig aquí, però es el que hi ha.

Aleshores em va caure l'ànima als peus. Jo sabia des del principi que si em deien marxar, havia de marxar, però mai no perdia res per intentar-ho. No vaig parlar més en tota la nit. A l'hora d'anar a dormir, vaig plorar tant que em va quedar tot el pijama xop i enganxat a la pell. Una pell heretada d'una mare que mai no he vist. No se ni per que no està amb mi i el meu pare. En tota la resta de setmana vaig fer vida normal, no vaig dir res als meus companys. Era el que sempre feia. No calia preocupar-los abans. Ja marxaves per no tornar, no passava res. Quan totes les meves coses estaven al cotxe, vaig atrevir-me a xiuxiuejar:

–On anem, ara?

Vaig notar una gran tensió en el ambient, fins i tot el motor del cotxe va callar.

–A casa de l'àvia.

Mai havia anat a la masia de l'àvia. Havia desaparegut igual que la meva mare. Venia de família. Durant el viatge vaig anar descobrint coses com ara que no aniria a estudiar, tindria un professor particular. Em faria jo càrrec de la granja i podria anar al poble un cop a la setmana. No vàrem trigar a arribar. No em vaig ni fixar en el que veia, vaig entrar, vaig triar una habitació i vaig dir adéu al meu pare. Durant el primer més no faria classes. Mica en mica, vaig anar descobrint la casa, i cada com la trobava més gran, m'agradava més i el meu bon humor pujava. Portava quinze dies quan em va venir de gust anar a veure on havien pintat un quadre preciós que sempre duia amb mi de la granja de l'àvia. Va ser el primer dia que vaig anar a veure els camps de cultiu que hi havia i que ara, eren meus. Vaig veure un grupet de nens que jugaven a pilota en un dels camps, i vaig apropar-m'hi per fer-los fora. Llavors em van venir al cap els records del pare explicant com era la mare. Deia que era igual que l'àvia, i l'àvia mai no els hauria fet fora, tampoc. Em vaig apropar encara més i es van espantar. Vaig recollir dues flors i vaig marxar. En arribar al turó, em vaig posar ben be al lloc on havien pintat el quadre. Era tal com el veia. Vaig treure el meu mòbil i li vaig fer una fotografia.

El dia següent, vaig tornar al turó i per el camí, vaig veure els nens del dia abans, i uns quants més que em van portar flors de les que havia recollit el dia anterior. Vaig agafar-les agraïda, i vaig continuar el meu camí. Un cop al turó, vaig veure una cosa que el dia anterior no hi era. Un penjoll de colors ensopits que em va agradar molt. En posar-me'l, vaig notar un pessigolleig, que em posava la pell de gallina, i amb una explosió silenciosa de llum, va caure, com si l'haguessin mort, sobre la meva jaqueta. Vaig baixar del turó molt diferent. Va ser com si vegues la resplendor que havien tingut els camps, quan estaven cultivats, per tot el meu entorn. Va ser indescriptible. En arribar a la granja, semblava plena d'activitat i de gent, no la granja ensopida en que jo vivia cada dia. A la cuina, em vaig trobar el menjar preparat. A l'habitació, tot estava preparat i calent. Vaig anar a dormir. Jo ja sabia que passava alguna cosa que no era normal. Mai vaig oblidar aquell dia. Ni aquella nit. Quan em vaig adormir, vaig notar un remor que es va anar apropant a mi fins que el vaig poder sentir bé. Era una veu dolça, tendre i amable, aguda i expressiva, com el pare m'havia dit que era la de la mare. Em va dir <<Sempre t'has preguntat que ens va passar a mi i a l'àvia. Vam trobar el mateix collaret que tu, al mateix lloc que tu, al mateix moment que tu. I ens va passar el mateix que a tu. I jo no trencaré la tradició i et proposaré que vinguis amb mi i l'àvia on les flors són més grans, el cel és més clar, la vida és més llarga i la felicitat es eterna. Tu prens la decisió. Totes les que triïs seran encertades.>> Recordo que vaig pensar *si!*, la meva mare em parlava... Era el somni de la meva vida. Aquella veu encara era millor de com la descrivia el pare. Però vaig pensar en ell. No el podia deixar sol.

<<Mare, ho sento... Jo em quedo a on sóc. Em sap greu. He de estar amb el pare o ell es quedarà sol. Però sempre que porti aquest collaret parlaré amb tu a la nit. I a tots els membres de la família, els hi proposaré, per que ells tenen dret a triar. Em sap greu.>> En despertar sabia que havia passat, i tenia un paper on posava *adéu*.

–Quina amiga més imaginativa! La seva àvia va desaparèixer, com la teva!

–No, la meva va marxar molt lluny. I em va regalar això.

L'ESPIGA DE BLAT, PER xDANGEROUS

La Malik era una noia india i filla única que vivia amb els seus pares en un poble poc habitat. Tota la família vivia i depenia del camp, com la majoria de les altres que habitaven en el poblet.

Eren les dues de la tarde i acabava de sortir de l'escola. Parlava amb les seves amigues quan una d'elles va preguntar:

–Ja sabeu el que li regalareu als vostres pares, per el dia del pare?

Totes van contestar amb molt d'entusiasme grans regals que havien comprat per als seus respectiu pares. La majoria objectes materials que possiblement els hi havia costat la paga de tot un any.

–Doncs jo li regalaré un espiga de blat que vaig trobar un dia a prop del riu – va respondre la Malik, que era l'única que quedava per anunciar quin era el seu regal.

En sentir la resposta, totes es van riure d'ella, pel fet de regalar-li, pensaven elles, una cosa tan insignificant. Però la Malik no es va desanimar gens ni mica, estava tan contenta amb el seu regal que ella també va començar a riure. I així van tornar tota la colla cap a casa, rient pels descosits.

Al dia següent, el dia del pare, la Malik va llevar-se pletorica d'energia. Va agafar l'espiga que havia amagat sota el llit, i descalça, va anar correns fins a l'habitació on dormien els seus pares.

–Papa, papa! Felicitats! Avui és el dia del pare. Per això et vull regalar aquesta espiga tan maca – va dir-li mentre el seu pare es despertava i se li dibuixava un gran somriure.

–Oh! Moltes gràcies filla meva! –va respondre-li tot abraçant-la – Saps que podem fer amb l'espiga? Plantar-la. I tu m'ajudaràs. Què et sembla? –va proporsar-li a la Malik.

Sens dubte, aquell va ser el dia més feliç de la Malik. Aquella va ser la seva primera experiència com a camperola, car els seus pares no volien que els ajudés en el camp, volia que sortís a jugar i que gaudís de la seva infància, tal i com ho feien els altres nens. No volien que la seva estimada i única filla hagués de treballar tan jove.

Al cap d'uns mesos, mentre la Malik regava el petit camp de blat que amb molt d'esforç havia anat cultivant, va dir-li al seu pare, que es trobava al seu costat contemplant com la seva filleta havia madurat en tant pocs anys:

–T'en recordes de l'espiga que et vaig regalar va quatre mesos? Tant petita que era... Mira com ha crescut i s'ha multiplicat. Just com el meu afecte cap a tu. Dia rere nit es va fent més gran.

LES ULLERES, PER xDANGEROUS

En aquella época, tothom tenia una vista sana i ningú, o pràcticament a ningú, li feia falta cap aparell especialment dissenyat per poder veure-hi bé. Però aquest no era el cas d'en Jesc, car el seu pare es va donar compte de que el seu fill ja no podia distingir els objectes llunyans. Sovint s'ensopegava, i llegir s'havia convertit en una missió impossible. No és que no sabés llegir, el problema era que ja no podia distingir les lletres, sobretot les petites.

Mentre anava caminant cap a l'escola, els nens, quan passaven pel seu costat començaren a murmurar, a assenyalar amb el dit l'extrany objecte que duia a sobre el nas i fins i tot alguns, rigueren per sota el nas. Però en Jesc, poc l'importava això, car fa tan sols dos dies, el seu pare, un gran investigador i científic de l'ull, havia dissenyat especialment les ulleres:

–Mira Jesc que t'he portat! –va anunciar-li el seu pare.

–Oh, què és? –va preguntar-li en Jesc mentre agafava l'extrany objecte entre les mans i apropava exajeradament el cap per observar-lo detingudament.

–Això són unes ulleres. Fa anys que he estat inventant i perfeccionant aquest utencilí que t'ajudarà a... –de sobte, el pare d'en Jesc no es va atrevir a dir-li el principal motiu per el qual havia de duir les ulleres, no fos que s'ho prengués malament i volgués duir-les més –... el que et deia es que, aquestes ulleres – va continuar mentre les agafava i se les col·locava cuidadosament sobre el nas, de forma que no si le caigués a en Jesc – t'ajudaràn a veure com són les persones en realitat. Oh, no t'esberis! No veuràs pas els òrgans, ni el cor, ni els músculs ni els òssos. Res d'això! El que et vull dir fill meu – va continuar mentre li posava les dues mans sobre l'espatlla – es que gràcies a això, podràs saber si algú realment és o vol ser, el teu amic.

I mentre anava recordant els esdeveniments, un noi de cabell rès se li va acostar i va dir-li:

–Hola, em dic Jan, i sóc nou, com tú. Uoooooh! Com mola això que portees al nas. Què és? –va preguntar-li tot emocionat.

–Hola!, Jo em dic Jesc, i això són que duuc són unes ulleres màgiques. –De debò!? I per a què serveixen? –va continuar preguntant en Jan.

–El meu pare em va dir que amb aquestes ulleres, podria veure quines persones eres amigues meves i quines no. I pel que veig tots els nens no són gaire simpàtics...

–I jo, et semblo simpàtic? –va preguntar-li en Jan amb un gran somriure.

–Sí! –va contestar-li somriguent també – i saps qué? Aquestes ulleres em diuen que serem bons amics!

CARTA ALS REIS, PER AILEC

Estimats Reis d'Orient,

Aquest any m'he portat tant bé com he pogut. Com ja deveu saber (perquè vosaltres ho sabeu tot!) em costa una mica relacionar-me amb els altres. Com que sempre estic tancat i sense companyia quan em trobo a algú tinc ganes de córrer, saltar, mossegar...

El que us demanaria és sortir més de casa i tenir més afecte per part de la família... I, ja que estem, també us demano una casa MOLT gran! I... bé... També m'agradaria... ser una persona... I és que ser una rateta té molt inconvenients!!!

Moltes gràcies per tot reis!

Una mossegadeta al dit petit de part del hámster Blanquet!

Pd: Ah! I com sempre demano pau, felicitat, amor

LA CARTA, PER AILEC

Estimat Albert,

T'envio aquesta carta per explicar-te la meva vida. Últimament no tinc res a fer perquè quasi no em treus de la gàbia. Doncs començo:

El meu pare no el vaig conèixer, crec que es va morir; dels meus germans només sé que ma mare els va engolir, com és ben normal a la nostre espècie. A la edat d'una setmana (que per a mi equivaldria a mig any) em van separar de ma mare per portar-me a la teva gàbia. I això cal que t'ho recordi? Quina il·lusió al començament! Em treies cada dia per jugar i em netejaves la gàbia cada setmana. Quan vaig complir el meu any i mig de vida (feia tres setmanes que estava a casa teva) et vas oblidar de mi i només em canviaves la gàbia quan la mare et deia que no sortiries al carrer fins que no me la netegessis (per la teva família deu ser molt desagradable sentir la pudoreta, al cap i a la fi el meu sentit olfactiu ja s'ha tornat insensible). Ah! I a sobre tenies la barra de queixar-te quan m'intentaves fer fora de la gàbia i jo et mossegava!

I ara... T'escric amb els meus tres anys de vida acabats de complir (que per a mi serien 69 anys). És per això que com que segurament en qualsevol moment puc estirar la pota et vull demanar un parell (o més) de coses. Et demanaria que, lògicament, tinguessis la bondat de treure'm més sovint de la gàbia: necessito estirar les potes! Per cert, la cantonada de la gàbia que faig servir com WC ja està ple, aniria bé una neteja, a més s'està formant una capa d'excrement i altres a sota de la palla. I... ja que estem m'agradaria demanar-te que canviessis el menú, i en lloc de la bossa de *Verdures per al teu hámster* em donessis pizza, canelons, macarrons ... Ja veuràs, prova el meu menjar i, si tens sentit comú, me'l canviaràs. També et demanaria que em comprassis una gàbia més gran, o si ets molt garrepa o vas curt de "pasta" em pots deixar que corri per la casa...

Ah! I per cert! L'altre dia quan el pare parlava amb el teu germà petit deien que s'apropaven els reis. Suposo que has demanat alguna cosa pel teu hámster oblidat, o sigui jo. Bé, com que ja imagino que la resposta és negativa et dono idees. Apunta! Un cinta elèctrica per córrer (la roda que hi ha a la gàbia s'encalla), alguna cosa ben dura per rossegar (a mi les dents em creixen i creixen! No em cauen!), joguines (ja que estem podries demanar una consola per a mi!), un bon llibre (molt gruixut, que tinc molt temps per omplir) com Harry Potter o algun d'aquests.

I, la part més important, una bona rateta per tenir fills sans i forts. La rateta hauria de complir els meus requisits, és a dir: guapa, ben alimentada, amb un llacet al cap, de la meva categoria i raça, d'un color marronet i que estigui mooolt enamorada de mi... Oh... Bé, aleshores també pots demanar estris per posar-me guapo (tisores, assecador de pèl, pinta, planxa pel pèl i tot allò que se't pugui ocórrer). També necessitaria una roba ben maca: corbata, americana, roba de carrer i... ja que estem... per mudar em podries demanar unes lents (o un monocle) i un barret de copa, en aquest món has de donar una bona impressió!

I... Bé, crec que hauria de parar de demanar.... Al cap i a la fi els Reis són Mags, però tampoc cal que ens portin una casa sencera!

Doncs com que se'm acaba el paper hauré d'acabar. Així doncs, una mossegadeta al dit índex de part de...

Rin, el teu hámster

... I tot això!

This document was created with Win2PDF available at <http://www.win2pdf.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.
This page will not be added after purchasing Win2PDF.